

— Да се махаме от тука, — казаха натжжено снежинките. — Тука има болно дете, студено му е. Бедничкото, бедничкото детенце!...

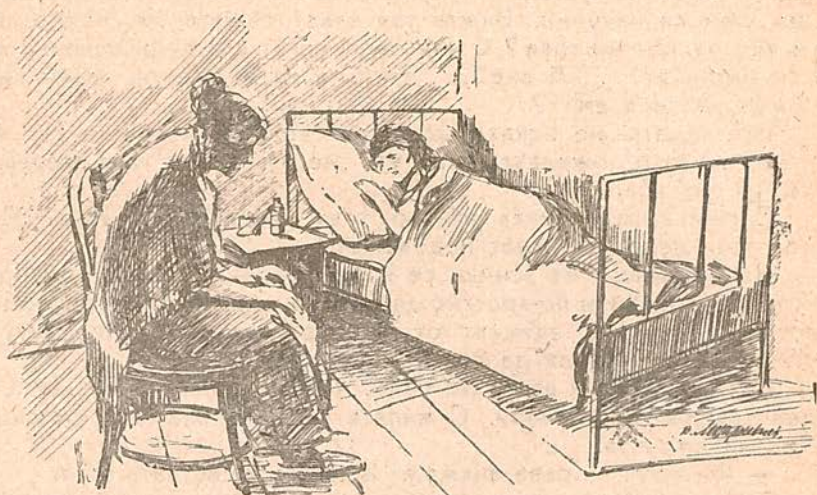
И отидоха по-нататък в друга улица...

V.

— Тук има много светлина, елате насам! — извика една снежинка.

И всички се втурнаха към една висока къща, с големи, осветени прозорци.

— Чук-чук-чук!...

„Кой хлопа, мамо?“

Какво е това вътре? ... Каква ярка светлина! Сред стаята изправена коледна елха. Тя е голяма, зелена и хубава. Какви прекрасни неща са окачени по нея! ... Кукли, пжстри топки, бомбони, шоколади. Ето, тука има малко автомобилче. Там — златни обички. Свирки. Пумпали. Малко мече, направено от чер рошав плат. Барабанче. Коланче със сребърна звездичка. Звжнчета. Малка цигулка и мандолина. Пушчица. Малко гумено прасенце, когато го стиснеш то квичи, като сжщинско живо прасе. Боже мой, какви чудни неща! ...

Стаята голяма и хубава. Меки столове и канапета наредени край масите и стените. На голяма, кржгла маса е поставена сребърна табла, в която лежи опечено цяло прасе. То е зачервено отгоре, а от устата му се показват два бели зжба, сякаш се усмихва.

Снежинките гледат: ето го бащата; ето я майката; ето и трите им деца. Момченцето е най-малко — на седем години. Момичетата са по-големички.

Но голямото момиче и момченцето са сжрдити. Те не искат да идат при елхата и не искат да вечерят. Те са недовол-